

השח והנמלה

אזרביג'ן

שח סולימן נסע פעם עם המלווים שלו וראה נמלה בדרך. הוא ניגש אליה ושאל "מדוע את עומדת כאן? למי את מחכה?"
"אינני מחכה לאיש" ענתה הנמלה "רק מסתכלת איך סולימן בא והולך."
השח החמיר פנים "וכמה סולימנים כבר ראית?"
"אתך ביחד בדיוק שבעים."
"איך הצלחת לספור אותם?" שאל השח בצחוק.
התמתחה הנמלה בגאווה ואמרה "הודות תבונתי, חריצותי וחסכנותי."
השח שתק זמן רב ואחר כך אמר "ואיך אדע כי את נבונה?"
"ראה איזה ראש גדול יש לי."
"ואיך תסבירי את חריצותך?"
"תראה איך אני עובדת."
"ואיך תוכיחי את חסכונותיך?"
"הבט כמה אני רזה ובטן אין לי בכלל."
שוב חייך השח. "ובכן נמלה, אם תוכיחי לי את

השח שמע, צחק שוב ושאל "שבע שנים, אמרת?"
"כן, בדיוק שבע שנים."

"אני רוצה לבחון את דבריך, נמלה. אם תמלאי
זאת, אתגמל אתך ביד רחבה, ולא, אז על השקר
תשלמי בראשיתך."

"אם שיקרתי תוכל לתלות אותי."

ציווה השח לאחד המלווים להרים את הנמלה
ולקחת אתו. כשחזרו לעיר הבירה שמו את הנמלה
בבקבוק, הכניסו לה גרעין חיטה אחד, פקקו את
הבקבוק ותלו על חבל על הקיר.

עברו חדשים, עברו שנים. השח בילה, סעד
והשתעשע. וכשנזכר בנמלה התברר שעברו כבר
יותר משבע שנים.

השח ציווה להביא את הבקבוק וכשהוציאו את
הפקק השתוממו כולם - הנמלה אכלה רק מחצית
גרעין החיטה.

התפלא השח ושאל "נמלה, למה אכלת רק חצי
מהגרעין?"

"כי ידעתי, השח, כי אתה אוהב לסעוד,

להשתעשע" ענתה הנמלה "פחדתי שלא תזכור
אותי במשך שבע שנים. לא רציתי למות מרעב לכן
שמרתי לי מחצית לשעת הצורך."

"כן נמלה, נוכחתי בחסכוניתך" אמר השח "אבל

חסכוניתך, אמין גם לתבונתך ועמלנותך. תגידי,
איך תוכיחי זאת?"
"בגרעין חיטה אחד אוכל להתקיים שבע שנים."

עכשיו תוכיחי את עמלנותיך. כמה זמן ייקח לך להוריד את כל החיטה הזו מהגורן?"
"אם לא יפריעו לי, תוך יום אחד."
ציווה השח לא להפריע לה והנמלה התחילה להעביר את החיטה מהגורן למחסנים שלה. השח הגיע בערב ובגורן לא נותר אף גרעין אחד. הוא שיבח את הנמלה.
"אכן הוכחת את חריצותך. ועכשיו רק צריך לראות את התבונה שלך. תתכונני, מחר אבוא להתארח אצלך."
למחרת השח סולימן הגיע לנמלה עם כל המלווים שלו. שמו את הסוסים באורווה והנמלה הובילה את השח למגורים. שם כבר הכל היה מוכן לסעודה. האורחים התיישבו, אכלו, שתו לשובע. השח שבע אמר "כבדת אותנו יפה, הנמלה, עכשיו תראי לנו את אוצרותיך."
"יאריכו ימך השח" אמרה הנמלה "אמלא את בקשתך, אך לפני שאוביל אתך לאוצרותיי תן לי את הטבעת שלך, זו שמראה את שלטון השח שלך. אנא, תשאיר הטבעת אצלי עד שתחליט ללכת מכאן. כי כאן אני שולטת ואין לך צורך להתערב בשליטתי."
שח סולימן הוריד את הטבעת מאצבעו ונתן

שנות העולם שלנו, אז אני עוד מאוד צעירה. "את עברת חיים כל כך ארוכים, נמלה! אמרי בבקשה, מי האויב שלך ועם מי את מתיידדת?" "אני מתיידדת עם האדמה" ענתה הנמלה "והאויב שלי הוא מי שלא עומד בהבטחתו." "אני עומד בכל הבטחותיי! קרא השח" אמרי נמלה, מה היית רוצה ממני?" התייעצה הנמלה עם חברותיה ואמרה בסוף "יארכו ימיך השח. רק בקשה אחת לנו. אל תיקח משבט הנמלים שלנו שוב מס או היטל." "שיהיה כך. השבט של נמלים יהיה משוחרר מעתה מכל תשלום לאוצר שלי" הבטיח השח "ועכשיו מצאי את טבעת השח שלי ותחזירי לי אותה." הנמלה החזירה לו את הטבעת וחייכה "יארכו ימיך השח. זה הבטיחו כל הסולימנים, אבל אף אחד מהם לא קיים את הבטחתו..." השח והמלווים עלו על סוסיהם וחזרו לעיר הבירה. לא עברו שלושה ימים והנמלה קיבלה איגרת משח סולימן. ובאיגרת כתוב היה "שבט הנמלים חייב לשלם מסים." הנמלה קראה את איגרת השח וחייכה במרירות: "ידעתי זאת. אסור להאמין לשחים."

לנמלה והם הלכו לראות את האוצרות שלה. ירדו בסולמות ארוכים למחסנים תת-קרקעיים. ומה לא היה שם! הרים של חיטה, שעורה, דחן ואורז! שקתות סוסים מלאות מספוא. ומסביב נמלים מקפידות - רק גרגיר אחד נופל, מיד מרימות אותו. השח עבר לנשקיה, ושם חניתות, מגנים זה על זה עד התקרה! והאולם אחרון אבנים יקרות, יהלומים, שפירים. וגם מגש גדול עם טבעות יקרות ערך. ראה השח ואמר "למה לך, נמלה, הטבעת שלי. הרי את בעצמך שח. תחזירי לי את הטבעת. הגיע זמן שנלך מכאן." "יאריכו ימיך השח! האם כדאי לדבר על טבעת אחת. אם תרצה, קח בעצמך." השח סולימן התכופף מעל המגש כדי לקחת את הטבעת שלו והופתע - כל הטבעות היו דומות ועל כל אחת כתוב "סולימן". ואז שאל השח "מאין לך כל כך הרבה טבעות, נמלה?" "אספתי אותן בארצות בהן חיו סולימנים." עוד יותר השתומם השח. "כלומר את מאוד זקנה, נמלה?" "יארכו ימיך השח" ענתה הנמלה "אם לספור את